

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 374/2024-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Ing. Mariánom Galbavým, advokátom, Kapitulská 6, Trnava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tk/1/2020 a jeho rozsudku zo 16. septembra 2020 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/159/2020 a jeho rozsudku z 11. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 4 a 5, čl. 21 ods. 3, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež čl. 3, čl. 6, čl. 7 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tk/1/2020 a jeho rozsudkom zo 16. septembra 2020 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/159/2020 a jeho rozsudkom z 11. mája 2021 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“). Ústavný súd žiada o zrušenie označených rozhodnutí všeobecných súdov (a tiež „*všetkých rozhodnutí na nich nadväzujúcich*“) a vrátenie veci sťažovateľa okresnému súdu na ďalšie konanie, a tiež o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol prvostupňovým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený trest

odňatia slobody vo výmere pätnástich rokov. Odvolanie sťažovateľa bolo podľa § 319 Trestného poriadku druhostupňovým rozsudkom krajského súdu zamietnuté. O dovolaní sťažovateľa, ktoré podal proti druhostupňovému rozsudku krajského súdu, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Tdo/47/2023 z 21. marca 2024 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“), ktorým ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje argumentáciu o nezákonnosti získaných dôkazov, v rámci ktorej objasňuje, že v jeho trestnej veci bola orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci prípravného konania vykonaná prehliadka iných priestorov, avšak nezákonným spôsobom, keďže sa táto *de facto* realizovala v iných priestoroch v porovnaní s identifikáciou priestorov, tak ako boli vymedzené príslušným príkazom na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaným orgánmi činnými v trestnom konaní.

4. Sťažovateľ dôvodí, že konajúce súdy uvedený nezákonný zásah orgánov činných v trestnom konaní akceptovali, keďže na ním získané dôkazy prihliadali, čím podľa neho ignorovali sťažovateľom namietané porušenie zákona.

5. V uvedených skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ťažiskom argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho označených práv v dôsledku nezákonnej prehliadky iných priestorov, kde námietky sťažovateľa prezentované v ústavnej sťažnosti sa zhodujú s časťou obsahu sťažovateľom uplatnených dovolacích námietok.

7. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, napriek tomu, že v jeho trestnej veci bolo prijaté aj dovolacie rozhodnutie, sa výslovne pri označení porušovateľov základných práv a slobôd obmedzil na označenie okresného súdu a krajského súdu a ich postupov a rozhodnutí, a to aj v petite ústavnej sťažnosti. Ústavný súd v tomto kontexte pripomína § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. V zmysle citovaného ustanovenia je ústavný súd viazaný petitom návrhu a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľ domáha v petite svojho návrhu a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa ústavného práva. Ústavný súd nemá žiaden ústavný ani zákonný podklad na rozhodnutie o niečom inom.

8. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd,

pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

9. Vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu sťažovateľ disponoval riadnym opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací. Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu. Existencia odvolacieho konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozsudku okresného súdu.

10. Vo vzťahu k druhostupňovému rozsudku krajského súdu sťažovateľ disponoval mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, ktoré aj využil, keď námietky o nezákonnosti získaných dôkazov prezentoval v podanom dovolaní ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. O dovolaní, resp. o námietkach prezentovaných ako dovolací dôvod podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolací. Dovolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k druhostupňovému rozsudku krajského súdu. Existencia dovolacieho konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o druhostupňovom rozsudku krajského súdu.

11. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2024

Peter Molnár
predseda senátu